

РЕШЕНИЕ

№ 7743

гр. София, 20.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10015** по описа за **2021** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Образувано е по касационна жалба на процесуалния представител на Дирекция „Инспекция по труда“ /ДИТ/, срещу Решение от 28.07.2021г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 111-ти с-в, постановено по НАХД № 9282/2020 г.

С обжалваното решение е отменено наказателно постановление № 22-006584/18.03.2020г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв. за нарушение на чл. 63, ал. 2 КТ.

С жалбата се навеждат оплаквания за неправилност, незаконосъобразност и немотивираност на съдебното решение. Излагат се твърдения, че при правилно установена фактическа обстановка съдът е достигнал до необосновани и неправилни правни изводи. Сочи се, че извършеното нарушение на разпоредбата на чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда е доказано по безспорен начин от събраните по делото доказателства. Моли се за отмяна на решението и постановяване на ново, с което да бъде изцяло потвърдено процесното НП.

В проведеното съдебно заседание, касаторът, редовно призован, се представлява от юрк.Х., която поддържа подадената жалба и моли същата да бъде тържествено уважена на основанията, изложени в нея. Претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение.

Ответната страна – [фирма], редовно призована, се представлява от юрисконсулт Г., която оспорва жалбата и изразява становище за неоснователност на същата. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на разноски и юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Д., счита касационната жалба за неоснователна и недоказана, а решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, XIX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, доводите на страните и заключението на прокурора от СГП, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок, в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото представените писмени доказателства и е приел следното от фактическа страна: На 15.01.2020 година екип на ДИТ-С., част от който е и св. Е. П.-гл. инспектор, предприели проверка по спазване на трудовото законодателство в обект на контрол- "О. клиник-студио за лазерна епилация", находящ се в [населено място], [улица], стопанисвано от [фирма].

В хода на проверката в обекта е установена свидетелката Д. С.. На същата е представена за попълване декларация по чл. 402, ал. 1, т. 3, чл. 402. ал. 2 КТ. В декларацията лицето посочило, че работи в дружеството от 06.01.2020 година, на длъжност рецепционист, с работно време от 09:30 до 13:30 часа, без сключен трудов или граждански договор, без посочен размер на трудово възнаграждение и без да е получила трудово възнаграждение, с почивни дни събота и неделя.

Прието е за установено от СРС, че в действителност св. С. не е прстирала работна сила в обекта, като на посочената дата е изчаквала управителя на търговското дружество за постъпване на работа и сключване на трудов договор, като в представената за попълване декларация посочила принципните договорености, постигнати с представляващия дружеството.

От представените от дружеството в хода на проверката документи е установено, че между страните е подписан трудов договор от 15.01.2020 година, като същият бил регистриран в НАП.

За резултатите от проверката е съставен констативен протокол, а св. П. съставила срещу дружеството акт за установяване на административно нарушение бл. № 22-006584/29.01.2020 година за нарушение на чл. 63, ал. 2 КТ.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение е издадено и процесното наказателно постановление № 22-006584 от 18.03.2020 година, което директор на ДИТ-С. е наложил на [фирма] имуществена санкция в размер на 2500 / две хиляди и петстотин/ лева на осн. чл. 414, ал. 3 КТ.

При горната фактическа обстановка СРС приема, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Приема също, че фактите са правилно установени от административнонаказващия орган, но правото е приложено неправилно. За да обоснове този извод СРС е приел, че

събраните по време на съдебното следствие доказателства не установяват по несъмнен начин извършването на административно нарушение по смисъла на чл. 63, ал. 2 от КТ. Този свой извод СРС е аргументирал с показанията на св.С., според която попълнила декларацията при указания на проверяващите служители от ДИТ, очаквала да подпише трудов договор същият ден и не е работила в обекта.

Решението е неправилно.

На първо място касационната инстанция споделя изводите на въззивния съд, че действително при съставянето на акта и при издаването на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяна на последното. Както АУАН, така и НП съдържат изискуемата се индивидуализация на нарушението от фактическа страна - посочени са датата и мястото на неговото извършване, обстоятелствата, при които е осъществено. На следващо място относно приложението на материалния закон, съдът приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 2 КТ, работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по, ал. 1 - екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 КТ, заверено от съответната ТД на НАП. За неизпълнението на това задължение законодателят е предвидил налагането на административно наказание по чл. 414, ал. 3 КТ - имуществена санкция или глоба в размер от 1500 лева до 15 000 лева.

В настоящия случай, при извършената проверка от контролните органи, е безспорно установено, че на 15.01.2020г. между [фирма] и Д. К. С. е сключен трудов договор в писмена форма, съгласно изискванията на чл. 62 от КТ и на тази дата около 10,30 часа, С. е заварена да полага труд в „О. клиник-студио за лазерна епилация”, стопанисван от дружеството, без да ѝ е връчено уведомление за регистриране на трудовия договор в ТД на НАП. Уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ за сключения трудов договор е представено пред НАП в 17.37 часа на следващия ден - 16.01.2020г., т. е. след като С. вече е била допусната до работа, и след извършване на проверката. По делото е представена и собственооръчно попълнена декларация от С., в която тя е отразила, че работи от 06.01.2020г. като „рецепционист” с определено работно време-от 9.30ч. до 13.30ч., с почивни дни събота и неделя, както и че не е получавала заверено уведомление и екземпляр от сключен трудов договор. За последното обстоятелство и датата 06.01.2020г., посочена в декларацията е нелогично и недостоверно, възприетото от въззивния съд, че проверяващите служители на ДИТ, ще имат интерес да посочат конкретна дата на започване на работа и ще въздействат на свидетелката С. да попълни саморъчно неверни обстоятелства в декларацията.

Разпоредбата на чл. 63, ал. 2 от КТ регламентира задължението на работодателите да не допускат до работа работник или служител преди да му предоставят кумулативно изискуемите се документи, посочени в, ал. 1 на същия текст, а именно: 1. Екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни и 2. Копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите, относно сключения с работника трудов договор, т. е. тези два документа следва да бъдат едновременно и налични, и връчени, преди допускане на работника или служителя до работа, като връчването им може и да не стане едновременно, но при всички случаи то трябва да стане преди допускането на работника или служителя до работа. От анализа на тази норма следва, че за да бъде

извършено нарушение по чл. 63, ал. 2 от КТ, е достатъчно, преди допускането му до работа, на работника или служителя да не е бил предоставен който и да е от двата документа, като в случая, това е осъществено от [фирма] - на работника Д. К. С. не е било връчено копие от завереното уведомление за сключения с нея трудов договор, преди да бъде допуснат до работа, като по този начин дружеството е осъществило вмененото му нарушение по чл. 63, ал. 2 от КТ.

Като е достигнал да различни фактически констатации и правни изводи СРС е постановил незаконосъобразно решение.

За нарушение по чл.62 ал.1 от КТ, в санкционната норма на чл.414 ал.3 от същия кодекс, е предвидена имуществена санкция в размер от 1500 лв. до 15 000 лв. С НП на работодателя е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв., като този размер е обоснован с доводите, че нарушението по чл.62 ал.1 от КТ разкрива по-висока степен на обществена опасност, поради което следва да се определи и санкция в размер, надвишаващ законовия минимум. Този довод не се споделя от касационната инстанция. Степента на обществена опасност на извършеното нарушение е отчетена от законодателя при определяне на диапазона на имуществената санкция и същата не може да служи за критерий за определяне на размера на санкцията при конкретно нарушение. В случая липсват доказателства, установяващи други извършени от дружеството нарушения на трудовото законодателство, в кратък срок след канстатиране на нарушението е сключен трудов договор и изпратено уведомление по чл.62 ал.1 от КТ, поради което и целите по чл.12 от ЗАНН могат да бъдат постигнати с налагане на административно наказание - имуществена сакнция в минимален размер от 1500 лв.

По изложените съображения касационната инстанция намира че НП следва да бъде изменено в санкционната му част, като наложеното на [фирма] административно наказание - имуществена санкция бъде намалено до минимума, посочен в чл.414 ал.3 от КТ, в размер от 1500 лв.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по, ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на касатора, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции, на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 222, ал. 2 АПК във вр.чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН, Административен съд София - град, XIX касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 02.12.2020 г., постановено по НАХД № 9282/2020 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 111-ти състав, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 22-006584/18.03.2020г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда” - С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв., за нарушение на чл. 63, ал. 2 КТ, като НАМАЛЯВА размера на имуществената санкция на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“-С. 160 /сто и шестдесет/ лева юрисконсултско възнаграждение общо за двете съдебни инстанции.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.